

mijn elftallen te laten voetballen. De manier van trainen is bij mij niet echt veel veranderd, de kap- en draaibewegingen liet ik bij de senioren grotendeels achterwege. Positiespel, passen/trappen en korte partijtjes bepaalden nog steeds mijn trainingen. Dat ik spelers technisch beter kon maken, was al moeilijk bij de jeugd en die illusie had ik bij de senioren met twee keer anderhalf uur trainen absoluut niet meer. Het team en de tactiek kregen veel meer aandacht, techniek hadden ze of hadden ze niet.

Waar ik altijd ontzettend van heb genoten, zijn de contractbesprekingen. De besprekingen die ik heb gevoerd verschilden nogal per vereniging maar het begon altijd erg serieus. Behalve bij Full Speed, daar was het meteen ouwe jongens krentenbrood. Los van alle voetbaltechnische en tactische praatjes gingen alle besprekingen uiteraard over het salaris. Dat verschilde per club. De financiële mogelijkheden bij de Westlandse clubs waren beduidend beter dan bij de Delftse clubs. Uiteraard oriënteerde ik me wel als ik bij een club ging praten. Ik had altijd een salaris in mijn hoofd dat ik minimaal wilde hebben. Was dat bedrag niet mogelijk, dan deed ik het niet. Zag ik financieel mogelijkheden, dan vroeg ik meer, en hoorde dan wel hoe de club erover dacht.

De eerste vereniging waar ik als hoofdtrainer heb gewerkt, was de DvV Delft. Ik was er al jeugdtrainer en werd op een dag gevraagd om bij de voorzitter thuis te komen praten over de toekomst. Delft had een elftal dat snel verjongd moest worden en omdat ik de jeugd goed kende, zag hij in mij de trainer om dit te gaan doen. Voor mij was het probleem dat een goede kennis van mij op dat moment de hoofdtrainer was en ik er moeite mee had zijn plaats in te nemen. Schipluiden had mij ook al gebeld, maar toch ging mijn hart uit naar Delft. Ik was zeer benieuwd hoe jongens als Robert van de Berg, Willem de Bruin, Erwin Verhagen en Erwin de Bree zich staande zouden gaan houden. Tegen de voorzitter heb ik gezegd dat als hij de zaken netjes met de huidige hoofdtrainer zou afhandelen, ik in was voor het hoofdtrainerschap. Nu was ik ook nog voetballer in het eerste elftal en toen ik met de hoofdtrainer wilde gaan praten - hij was inmiddels door de voorzitter op de hoogte gebracht - had hij er geen zin in.

Pierre van Ben Wessels: 'Ik ben teleurgesteld' **Zinnen naar Delft**

Waar wij een goede relatie hadden met elkaar, ook in de privé-sfeer, was dit in één keer voorbij. Tot op de dag van vandaag betreur ik dat nog. Als ik het over mocht doen, zou ik dat toch anders doen. Bij Delft ben ik, naast vier jaar jeugdtrainer, drie jaar hoofdtrainer geweest. Elk jaar werd het contract stilzwijgend verlengd.

Na drie jaar vond ik het genoeg en weer belde Schipluiden. Dat ze mij ook al drie jaar daarvoor hadden gebeld, gaf mij een goed gevoel, zij wilden mij graag als trainer hebben. Het eerste gesprek was zeer aangenaam, een jong bestuur met grote plannen. Ik liet mijn hart

spreeken en wilde wel mee in de ambities. Toen we na het tweede jaar om de tafel zaten, wilden ze graag met mij door, maar vonden het salaris te hoog en vroegen of ik ook met minder genoegen wilde nemen. Dat wilde ik niet en dat had niet alleen met het salaris te maken, maar ook met het feit dat de ambities niet konden worden waargemaakt. Na twee jaar gingen we uit elkaar.

“Een serieus gesprek? Goed. Waar? In de kantine van een Mitsubishi-garage...”

De eerste club die mij toen belde was Westlandia, niet voor het hoofdtrainerschap, maar als trainer van de A-jeugd en als coördinator van de totale jeugd. Het eerste gesprek was erg plezierig en we zouden nog een tweede gesprek hebben. Tijdens het tweede gesprek vertelde men mij dat de bestuursleden die erbij hadden moeten zitten, het niet eens waren over de gevolgde procedure en daarom niet bij het gesprek aanwezig waren. Ik vond dat een slechte zaak, maar we maakten de afspraak dat er toch nog een gesprek zou volgen. De zaken moesten dan intern wel op orde zijn gebracht. Ik ging naar huis met het idee dat nog een gesprek voor mij eigenlijk niet meer hoefde. De organisatie was blijkbaar niet goed en dat had ik niet verwacht van een club als Westlandia. Ik was nog maar net thuis of de telefoon ging. Ik had de voorzitter van 's-Gravenzandse vv (ook wel Rood Wit genoemd), Henk Otten, aan de lijn. Hij had mijn naam doorgekregen van een journalist en vroeg of ik bereid was zaterdagmorgen een gesprek aan te gaan voor het hoofdtrainerschap van de club. Hij nodigde mij uit voor een gesprek in de kantine van de Mitsubishi-garage van Arend Mondt. Ik ben eerst gaan uitzoeken in welke klasse ze speelden. Ik had geen flauw idee, het Westland was voor mij op dat moment een nog vrij onbekend gebied. Derde klas KNVB op zaterdag en ze stonden

Pierre van Zinnen voor het eerst bij zijn nieuwe club. Van links naar rechts: voorzitter Henk Otten, Jan van den Berg, Van Zinnen en secretaris John Beun, . Op de achtergrond technisch coördinator Henk Boon.
Foto Richard Hogeveen.

's-Gravenzande kiest Pierre van Zinnen

er niet al te best voor. Ik werd allerhartelijkst ontvangen. Tijdens de vergadering was het voltallige bestuur en de technisch coördinator aanwezig. Het gesprek duurde bijna een uur. Om 12.00 uur zou nog een gesprek plaatsvinden. Ik zou dezelfde middag worden teruggebeld over wat het bestuur had besloten. Om 13.30 uur kreeg ik een belletje van Henk Otten en na de drie gesprekken was het bestuur het er unaniem over eens dat ik de nieuwe trainer moest worden. Ik had er een goed gevoel bij. De betrokkenheid van deze mensen was voor mij de reden om akkoord te gaan. De voorzitter zou het dinsdagavond aan de selectie vertellen, dus ik mocht het nog niet naar buiten brengen.

Tijdens een gesprek met Dick Honing en René Lander ben ik kwaad uit de bestuurskamer weggelopen. We zouden een gesprek hebben over Imram en zijn toekomst en het bleek dat er al een beslissing genomen was. Imram werd er in mijn ogen de dupe van. Wat er later met Imram allemaal is gebeurd, zal ik jullie besparen, ik vind het jammer dat het zo is gelopen. Zo kwam er van de doelstelling om meer jeugd in te passen weinig terecht. Bij mijn vertrek was alleen Cekdar Atay en Dylan Kasius nog over van de jeugd. Heel duidelijk was dat we het tweede seizoen er een spits bij moesten hebben. Laurens Sandell, toch goed voor veertien doelpunten, stopte en dat was niet de minste. Hij was de topscorer en voorin hadden we alleen Gavin Luiten. Het was bekend dat Robbie Notenboom bij Nootdorp weg wilde en dat ook Maurice Mokveld bij DHC wilde vertrekken. Met beiden hebben René en ik toen een gesprek gehad en ze besloten allebei om te komen. Uiteindelijk viel Maurice helaas weg door een blessure maar Robbie schoot er dat seizoen toch zestien in.

“Zoiets maak je bij de pupillen mee, maar niet bij de senioren”

We werden derde in de competitie en wonnen de derde periode. In de nacompetitie schakelden we HVV uit en moesten tegen PFC. De eerste wedstrijd wonnen we thuis met 2-1 maar uit kregen we met 4-0 een pak slag. Helaas geen promotie maar wel weer een mooi seizoen. Het derde en laatste seizoen zag ik positief in. We kregen Sander van Akkeren (RKAVV) en Richard Staakman en Robert Staakman (beiden DHC) erbij. Ook keeper Klaas van Balen kwam van Den Hoorn. Ook in de begeleiding waren wat wisselingen, Frank van Drongelen, Ron Verhaar en Nico van Vierzen kwam de selectie ondersteunen. We begonnen heel voortvarend door de Stad Delft

Bokaal zeer overtuigend te winnen. Tegen Vitesse Delft werd het 5-1 in de finale. De verwachtingen waren hoog, ook bij mij, maar ik besepte wel dat het nog oefenwedstrijden waren. De competitie begon en ik had Paul Etienne, het boegbeeld van de afgelopen jaren, buiten het team gelaten. Aan het begin van de voorbereiding hadden Michel en ik een gesprek met Paul gehad waarin hij aangaf naar de camping te gaan en tussendoor terug zou komen om te trainen. Na echter één keer te hebben getraind, zei hij dat het toch teveel was en dat hij een gedeelte van de voorbereiding er niet zou zijn. Wij hebben nog geprobeerd om hem op andere gedachten te krijgen maar dat lukte niet. Wij hadden Paul gewaarschuwd dat mocht de voorbereiding goed verlopen dat het dan wel eens consequenties kon hebben, hij besepte dat. Toen de voorbereiding, zonder Paul, goed verliep, kwam de eerste wedstrijd tegen Voorschoten en we wonnen met 2-4. Voor de tweede wedstrijd tegen GONA stelde ik Paul weer op omdat Ritchie van Hek niet echt fit was. We verloren met 5-0 en de samenwerking tussen Paul en Sander was niet optimaal. De wedstrijd daarna moesten we tegen Nieuwkoop, de koploper. Ook die verloren we, nu met 4-2. Negen doelpunten tegen in twee wedstrijden, lag dit alleen

aan de verdediging? Er werden heel domme fouten gemaakt. De week daarna had ik besloten om Paul weer buiten de ploeg te laten. Ritchie van Hek was weer fit en met hem ging het beter dan de laatste twee wedstrijden. Paul liep kwaad weg toen ik het vertelde, maar als trainer moet je hoe dan ook een beslissing nemen. Het pakte goed uit want de eerstvolgende wedstrijd wonnen we tegen VUC met 2-1. Met de vader van Paul, Jan Etienne, had ik altijd een goede verstandhouding. Hij trainde de jeugd van Delft, zat in de TC en we hadden nog samen gevoetbald. Nadat ik Paul naast het elftal had gezet, keek hij me niet meer aan, hij was erg boos. Zoiets maak je bij de pupillen mee maar niet bij de senioren, dacht ik. Gelukkig is Paul blijven voetballen en konden wij in ieder geval nog communiceren met elkaar. We verloren voor de winterstop nog één wedstrijd tegen TOGB maar wonnen er vijf en speelden er één gelijk. De wedstrijd tegen Wilhelmus uit was echt geweldig, we wonnen met 3-5 met een fantastisch spelende Tim Steenks die ook nog twee keer scoorde.

De rust was terug en Robbie Notenboom scoorde weer aan de lopende band (achtien in het seizoen) en ook Sander van Akkeren maakte er zeven als verdediger.

De winter was erbarmelijk, regen, sneeuw en maanden niet fatsoenlijk kunnen trainen. Ik voelde me net een sociaal werker.

De selectie ging naar Liverpool in de winterstop en er was niemand die mij wat vroeg. René wist dat ik alleen mee zou gaan als er ook getraind werd. Het was gewoon een stedentrip en er moest een eigen bijdrage worden betaald. Dat een club daar toestemming voor geeft, vind ik te ver gaan. Ik ben dan ook niet mee gegaan, dit was niet mijn idee van trainingskamp. De bijdrage aan de stedentrip werd snel betaald terwijl betaling van contributie en kaarten altijd problemen gaf.

“Wat is het toch heerlijk om trainer te zijn!”

Na de winterstop moesten we de eerste wedstrijd tegen Nieuwkoop, de koploper. Tegen die ploeg hadden we wat goed te maken. Helaas waren er een aantal spelers met elkaar op wintersport geweest en niet fit teruggekeerd. Er waren schorsingen dus het elftal moest op diverse plekken worden aangepast. We deden het erg goed met alle wisselingen maar verloren wel met 0-1. En toen de wedstrijd tegen Oliveo, wat een afgang. Tim Steenks werd er, geheel onnodig, uitgestuurd. Toen de wedstrijd werd stilgelegd, ging Elgar Halbe die toeschouwer was, volgens de scheidrechter, op een dreigende manier te keer. Elgar kreeg daarvoor een jaar schorsing wat ik echt belachelijk vond. Natuurlijk moet hij zijn mond dicht houden maar om daar een jaar schorsing voor te geven. De KNVB was volledig de weg kwijt en ik moest ook nog getuigen bij de commissie.

Ondanks alle narigheid konden we nog steeds meedoen om de prijzen. De laatste kans was eigenlijk tegen GDA uit. We verloren met

“Voetbalscholen?

Ik moest er in mezelf toch wel om lachen”

dat pro deo, hij vond dat gewoon leuk om te doen. Tegenwoordig zie je dat de voetbalscholen als paddenstoelen uit de grond komen. Tien trainingen voor 150 euro, inclusief trainingspak en kleding. Ik ben er regelmatig naar gaan kijken en moest ik in mezelf er toch wel om lachen. Als ik dat vergeleek met de manier waarop Chris Kronshorst zijn trainingen gaf dan leek het er in de verste verte niet op. Allemaal hebben ze de Coerver methode, kappen en draaien. Alleen Chris had talent in huis en bij de voetbalscholen kan iedereen terecht, als ze maar betalen. Toen ik coördinator was bij Verburch zag ik de ouders staan van een spelertje van de D4. Het jongetje had zich aangemeld en de ouders vonden het prachtig. Helaas voor de ouders, het spelertje kon er echt niets van en al had hij nog tien jaar tien lessen genomen, hij zou het nooit leren. Ik heb het niet zo met voetbalscholen. Met tien lessen kom je niet verder, zeker niet als je de grote groepen ziet waarin wordt getraind. Wellicht met daarnaast nog zeven dagen huiswerk kan het misschien nog iets worden. Als je echter niet een beetje talent hebt, kun je trainen tot je een ons weegt, maar dan wordt het nooit wat. Dat ouders daar anders over denken, dat mag. Kost wel 150 euro voor tien lessen en de voetbalscholen varen er wel bij...

Al vanaf 2006 loop ik met het idee om een boek te gaan schrijven over alles wat ik heb meegemaakt tijdens mijn trainerschap. Het is nu 2015 en ik ben er eindelijk mee klaar. Ik was technisch coördinator bij Verburch en had het geweldig naar mijn zin, maar het kwam niet in me op om ooit nog weer eens trainer te worden. Dan begin je dus aan een boek. En toen was daar ineens Full Speed en ook weer Delft en dan moet je toch nog even wachten met je boek. In 2013 ben ik bij

Delft gestopt en was ik inmiddels begonnen met het boek maar meer dan een start was het niet. Het schrijven van een boek is me behoorlijk tegengevallen. Je vraagt je af of je überhaupt wel kan schrijven. Voor je werk maak je natuurlijk beleidsnotities, maar een boek schrijven? Ik wilde het boek uitsluitend voor mezelf maken. Mar was thuis aan het opruimen en duikelde de aantekeningen weer eens op. Toen ik nog trainer was, begon ze er nooit over maar nu zei ze: “Kan die rotzooi nou niet eens de vuilnisbak in, je doet er toch niks meer mee”. Ik had dertig jaar aan aantekeningen over trainen, trainingsopkomsten en analyses bewaard. Alle foto’s en krantenartikelen had Mar al in fotoboeken geplakt. Ik begreep haar wel maar weggooien zou ik heel jammer hebben gevonden. Het was voetbalgeschiedenis voor mij en ik ben alles gaan doorlezen, en wat ik kon gebruiken voor mijn boek heb ik bewaard. Alle trainingen, trainingsopkomsten en analyses liggen nu ergens in een container of zijn verbrand. Het doet nu nóg zeer... Maar Mar bedankt, door jou is dit boek er toch gekomen.

“Een boek schrijven? Kan die rotzooi nou niet eens de vuilnisbak in...?”

Terloops vertel je dat je van plan bent je belevenissen als trainer op papier te gaan zetten. Heel vaak kreeg ik de reactie van “Als dat zo is, wil ik het boek ook hebben”. Waar haal ik alle informatie vandaan? Geheugen, plakboeken of internet? Ik beschikte nauwelijks over materiaal tijdens mijn jaren bij Dvv Delft, Schipluiden, Verburch en ’s-Gravenzandse vv en in die periode was er nog geen internet. Ik had ook geen Westlandse krant. Rens Gerrets spreek ik geregeld over onze tijd bij ’s-Gravenzandse vv en Verburch. Door die gesprekken kreeg ik weer nieuwe informatie waarmee ik verder kon. Ik heb uitgebreid gesproken met Nol Schrijvers (’s-Gravenzandse vv). Een